

BÁRDOS B. ARTHUR

Kérni – vagy nem kérni

„Egy kis független nyugalmat,
Melyben a dal megfoghatja.”
Arany János

*Már nem is kérek többet. Hagyjatok.
És újjánőni mint a fű
zabolátlan, zöldreményű
szála – nem tudok. Fölöttem lép el, tép-
desne cafatokká a ki-nyírógép...
Gazdája leleményes.
Bekapcsolja láthatatlanul.
S ha törvényt bontok emelt fővel – éles
nyisszantással megnyirbál az Úr.*

*Haladékat hiába kérek.
Csupán néhány évtizedes
az elmém
s mégis, lehántható átmenet
emberi történelmém
az atavisztikusan ocsmány kéreg.
Lényegem ősi és örök: halandó
a keret.*

*Nyugalmat kérek. Semmi mást.
S mint fák lombos pillái közt a fény,
napnyugtával kívánok illanékony,
villódzó látomást,
hadd hintáztasson a kialvó alkony
rezdülő ágán a remény.*

1991. szeptember 22.

Holdudvar

*Örökké ez a hold.
Mindenüvé elkísér az ég-
homlokzat felhőnyi szemöldöke
alól ez a sárgába oltott holt
tekintet, ez a kimeredt pupilla –,
alvajáró költőktől körül-
udvarolt
éjféli karóra-klisé az idők
felhorzsolt csuklóján meglapulva.*

Örökké ez a hold.
 Kölcson-fényt tükröző dísztányér
 a sötétkék alkony rafináltan
 előtűremelő abroszán.
 S fölötté az éjszakába tolt
 nemzetközi büfé csillag-
 metszésű poharainak
 hallatlan koccintása még az ember-
 előtti csönd bugyraiból kiszűrve.
 Merő metaforahabszolás!
 Szemfényvesztő himzés a szecesszió
 terítékén: kifeslik a divatból...

Örökké ez a hold.
 Úrhajósok delejes, szinte
 súlytalanná finomult léptei
 nyomán, a porba préselt talpak
 emlékét karbantartó támpont.
 Holnapra mélyrecövekelt fém-
 lábakon forgó laboratóriumok
 üveg-hajszáleres koponyája.

Örökké ez a hold.
 Jövős: parcellákra vagdalt bolygó.
 Néhány honfoglaló nemzedéknek
 oxigénpalackos paradicsoma –,
 az átmenet légi kikötője
 ibolyántúli sugarak
 borotvaéles záporában.

Örökké ez a hold.
 A moonlight
 kisajátítható varázsa gyarló.
 Bár némelykor jel-képtelenné fogy
 önmagában csak a sarló.
 Egy-egy Mondschein-kóros agyába hasad,
 oly vésztyóslóan hajlik fölője
 az álom szikrázó köszörűkővén
 csiszolódó éje.

Örökké ez a hold.
 A kolozsvári Főtér templomtornyán
 némul el nyelvelő harangja,
 de belém kondult érces koronggal
 midőn a láger lakatra vert
 rémületében húgyoztam a kushadt
 barakkok előtt éjidőn...

Örökké ez a hold...
 Kiköltözöm párás udvarába,
 ha szétrebbant rugóival fellök időm
 s a ködből font kerítésig araszolva,
 gyönyörű ívben áthajíthatom
 a földtől sáros, elsikkadt sarkú,
 végzetesen korabeli cipőm.

1991. december 31.

Ellenpontok

Semmi se olyan, amilyennek látszik.
 Magába fogad s egyszersmind kizár
 körforgó törvényéből minden évszak.
 Sehoh-se-vagy, mert pusztá léted lázít
 a halálra. Kihúnysz, mint az a nyár,
 mely függönyző lombból kikandikál
 az őszre. Függsz alkonyok keresztjén
 s szemben veled nő a hajnali hézag
 csalóka reménye, már jelezvén –
 hiába! ... téged odaszegecselték
 és számodra smafu, te csenevész agg,
 hol, vagy min csüngesz, a megváltás késik...
 Oly hamisnak bizonyult történelmed,
 hogy Golgotádon kéjelegve szétrak
 muzeális ízeidre az idő
 a vég –, lecsupaszított vereségig
 s időd sincs föleszmélni: él-pribék
 voltál-e koponyád celláiban,
 vagy szent életre éhező, szelíd rab?
 Látszatra csak az lehet, ami van:
 iszonyú úrt takar az égi kék...

1992. március 4.